

Corine Hartman

Doodskleed

Het vijfde deel in de serie rond Jessica Haider



Karakter Uitgevers B.V.

I

In felgele letters prijkt de naam *Seabawk* op het gifgroen. Een lelijke combinatie, vindt Rosa, maar vooral lijkt het een veel te stoere naam voor een rubberboot. Ze twijfelt of ze zal instappen. Ze is moe, uitgeput, staat op haar benen te trillen en wil niets liever dan de rivier oversteken, maar wat als dat speelgoedding halverwege lek blijkt te zijn?

De Mexicaan die heeft beloofd haar naar de overkant van de Rio Bravo te brengen in ruil voor haar laatste peso's, duwt haar de boot in. Ze slaakt een gil van schrik en gaat snel zitten. Een krappe plek tussen twee mannen in, die stinken naar oude pis. Maar misschien doet zij dat zelf ook wel. Ze zeggen iets tegen elkaar, aan hun indiaanse uiterlijk en kleurrijke kleding te zien zijn het Maya's uit haar eigen land, maar ze verstaat ze niet, ze spreken geen Spaans. Ze kijken haar zwijgend, hongerig aan, en als ze hun rotte tanden bloot lachen, ontwijkt ze hun blik. Vluchtelingen, net als zij. Hopend op een toekomst, een leven, net als zij. Maar de twee zijn oud.

De mannen zullen worden teruggestuurd. Zij niet.

Met een smalle plank peddelt de Mexicaan de boot door het water en het zweet loopt in straaltjes van zijn blote, bruine rug. Hij schiet niet erg op.

Ze mist het duiken in de *laguna* samen met haar vriendinnetjes, het dansen op marimbamuziek als er 's avonds een feestje was in Santa Ana Vieja, en ze mist vooral haar moeders tortilla's met bonenpuree. Haar maag rammelt aan een stuk door. Maar er is ook iets wat ze beslist niet mist: de woestijn.

La Bestia.

Als een van de mannen naar haar borsten grijpt, slaat ze haar armen om zich heen en krimpt zacht kreunend in elkaar. Ze zou kwaad willen worden en hem een trap verkopen, maar na alles wat ze tijdens haar reis heeft moeten ondergaan, kan ze niet meer. Ze is op, ze is geen partij voor deze twee en als ze ze uitdaagt, zal ze ook nog door hen worden vernederd.

Elke avond bidt ze dat er geen *bebé* in haar buik groeit. Zoals bij haar moeder continu het geval was, tot haar vader door een groepje *transportistas* werd vermoord. Ze werd gedwongen toe te kijken hoe de kogels hem van de grond tilden en een paar meter door de lucht lieten blazen, tot hij met zijn rug tegen een muurtje ramde, in elkaar zakte en roerloos bleef liggen. Het verbaasde haar dat er daarna nog zoveel bloed uit zijn lichaam stroomde. Het ontging haar niet hoe de grond langzaam donkerrood kleurde terwijl ze haar om de beurt verkrachten.

Haar moeder had de dagen en nachten daarna alleen nog maar gebeden gepreveld terwijl ze het kruisje aan haar ketting kuste, zo bang was ze dat de bende terug zou komen met meer dood en verderf. Rosa is vijftien, ze gaat naar school en hoort ook op straat de verhalen over drugskoeriers. Hoe ze met zware wapens de macht opeisen, jongens en meisjes ronselen voor

hun gevaarlijke werk, en als je nee zegt, schieten ze je overhoop nadat ze je hebben misbruikt.

Het duurt even voor ze het ratelende motorgeluid kan thuisbrengen. Er zijn geen andere vaartuigen op het water, en dat verwacht haar, maar dan ziet ze de helikopter. Onmiddellijk is er paniek in de boot. De Mexicaan duikt de rivier in, een van de Maya's laat zich met dichtgeknepen neus achterovervallen. Er klinkt een mitrailleursalvo, de kogels ketsen vlak naast haar in het water en dan bedenkt ze zich niet langer: ze duikt de donkere diepte in, meters omlaag, haar ogen stijf dicht omdat ze weet hoe smerig het water is en ze toch niets zal zien. Het is maar goed dat ze zo vaak in de laguna heeft gezwommen, ondanks de angst voor de kogels voelt ze zich redelijk veilig in de haar omringende duisternis. Ze zwemt, en zwemt, tot ze haar hart in haar hele lijf voelt bonken, haar hoofd uit elkaar lijkt te barsten en ze wel naar de oppervlakte moet komen. Proestend komt ze boven water, wrijft in haar ogen en constateert tot haar opluchting dat ze dichterbij de kant is dan ze had verwacht. De helikopter is er nog, maar niet dichtbij.

Even later klimt ze op het droge, blijft daar zitten om bij te komen van de zware inspanning. Ze is uitgeput, maar voelt zich blij. Met deze kleine laatste beproeving heeft ze eindelijk, eindelijk haar doel bereikt. Het is haar gelukt.

Het duurt niet lang voor er vlak bij haar een auto stopt. Er springen twee in legergroen uniform geklede mannen uit.

'Gracias a Dios,' zegt ze. Nu zal alles goed komen.

's Nachts ligt Rosa in een enorm gebouw van staal en hout, een soort loods, tussen andere vluchtelingen op de grond. Overal liggen en zitten kinderen opeengepakt, sommige kleintjes slapen met hun duim in de mond. Voor het eerst sinds weken

voelt ze zich veilig. De deken met het rode kruis erop is lekker warm, ze heeft er een helemaal voor zichzelf alleen, en de mannen in uniform zijn vriendelijk. Ze houden hun handen thuis en ze heeft een flesje water en zelfs iets te eten gekregen. Af en toe dut ze in, kan ze zich afsluiten voor de geluiden om zich heen, en uiteindelijk blijkt ze toch echt in slaap te vallen, is het licht als ze weer wakker wordt.

Even kijkt ze ontheemd om zich heen, ze mist de warme lichamen van broertjes en zusjes die ze van zich af moet schuiven, maar dan herinnert ze zich waar ze is.

Ze wil overeind komen, maar ze voelt zich niet lekker: haar hoofd bonkt en slikken doet pijn. De rivier, bedenkt ze, er zit viezigheid in dat water waar mensen ziek van worden. Haar moeder heeft nog gewaarschuwd er niet van te drinken. Als ze moet hoesten, neemt ze snel een paar slokken uit het flesje. Maar goed dat ze een beetje zuinig is geweest, ze had gisteren zo alles op kunnen drinken, zo'n dorst had ze.

Haar spieren protesteren bij het opstaan en ze zou liever blijven liggen om nog even uit te rusten, maar ze wil niet opvallen tussen de andere kinderen, bang om teruggestuurd te worden of nog erger. Ze stelt een beginnende bloedneus met een zakdoek die ze van een jongen krijgt die naast haar heeft gelegen.

De uren erna beantwoordt ze vragen, sluit gewillig aan in rijen, laat zich van de ene naar de andere plek leiden, maar het kost haar steeds meer moeite overeind te blijven en zo gauw ze kan, gaat ze zitten of liggen. Eén keer trekt ze iemand in uniform aan zijn arm en vertelt dat ze misselijk is en pijn in haar buik heeft. De man belooft zo bij haar terug te komen, maar vervolgens ziet ze hem niet meer.

Aan het einde van de dag, net als ze op haar voorlopige plaats van bestemming is – volgens de stem die door een versterker in haar oren galmt een plek waar ze een eigen bed krijgt, mag

douchen en er eten voor iedereen klaarstaat – gaat het mis. Ze voelt zich duizelig, geeft over en zakt kreunend van de pijn in elkaar.

Ze ziet nog net een meisje naast zich, dat ook een bloedneus heeft, en dan wordt het zwart voor haar ogen.

2

Het lijkt meer op een eeuwenoud dorp dan op een militair bouwwerk. Castle Rock. Ik hou niet van toeristische attracties en al helemaal niet van antiek in vitrines, maar Sem wilde dolgraag het kanon zien en wij moesten allebei mee, Marc en ik. Als spuit elf maar niet de illusie koestert dat we een gezin vormen.

Het zou een fraai antwoord opleveren als iemand me zou vragen hoe onze relatie in elkaar steekt en ik eerlijk ben. Het meisje? Dat heet Sem, haar echte moeder stierf toen ze nog jong was en ze heeft het niet makkelijk gehad, de afgelopen jaren, of nee, ik moet het zo zeggen: ze is pas tien, maar eigenlijk heeft ze genoeg meegemaakt voor een heel leven. Waarom ze bij me is? Ik heb Alec, de vader van het meisje doodgeschoten, vandaar dat ik me nogal verantwoordelijk voor haar voel. En die Schot? Hij is mijn ex. Nou ja, we zijn nooit getrouwd geweest, maar toch. Na jarenlang samen mag je dat evengoed wel zeggen. Mijn ex. Voor de buitenwereld is hij beeldhouwer, maar in werkelijkheid is hij lid van een geheim elitekorps dat

eigenhandig ingrijpt als justitie faalt. Wie had dat gedacht, hè, van zo'n kunstenaar. Ik ben zelf trouwens lid van diezelfde club. Ik doe alsof ik rechercheur ben, maar ik ben geschorst. Een jonge vrouw heeft zelfmoord gepleegd met mijn dienstwapen. Tja. Een mens kan rare afslagen nemen in het leven, nietwaar?

Eindelijk klinkt het salvo kanonschoten. Klokslag dertienhonderd uur, volgens Sem.

Verderop, waar het lawaai vandaan komt, zie ik witte rook opstijgen.

'Jessy, Jessy.' Sem komt in een spurt op me af. '*Did you see it?*'
'*I heard, mostly.* Was het indrukwekkend?'

'Best wel. Ik had het nog nooit gezien, alleen die schoten van afstand gehoord.' Ze gaat naast me zitten, laat haar benen over de rand van het bankje bungelen. 'Ik heb mijn horloge gecheckt. Precies één uur. De man bij het kanon vertelde dat de zeelui in de haven van Leith vroeger hun uurwerk gelijkzetten zodra ze het kanon hoorden. Alsof ik dat nog niet wist. Pff.'

Ze begint al een aardig Schots accent te ontwikkelen. En dat voor een kind dat in de Eifel opgroeide en een Franse vader had. Misschien moet dat me geruststellen: kinderen zijn kneedbaar, flexibel. Als we de komende tijd deze rust in haar leven weten te bewaren, afgezien van een kanonschot op zijn tijd, dan kan ze hopelijk gaan vergeten wat er allemaal is gebeurd.

'Waar is Marc?' vraagt ze.

'Komt zo terug,' zeg ik, een duidelijker antwoord ontwijkend. Mijn ex is kwaad weggelopen en ik weet niet zeker of hij wel terugkomt.

We zijn hoe dan ook niet erg ervaren in gezamenlijke uitjes. Dat waren we vroeger ook al niet, toen Nick er nog was. Marc nam Nick mee hiernaartoe, naar zijn roots, de Highlands, ze gingen samen vliegvissen, kamperen, hun eigen maaltje maken

boven een vuurtje. Ik vond mijn werk als rechercheur kennelijk belangrijker, ik kan me niet herinneren dat ik jaloers was op hun weekendjes weg.

‘Weet je zeker dat hij zo terugkomt?’ Ze frons haar wenkbrauwen en de bruine ogen in het fijne gezichtje worden donker.

‘Natuurlijk, schat.’ Ik geef haar twee pond voor een ijsje. ‘Ga maar iets lekkers uitzoeken.’

Ze pakt het geld gretig aan. ‘Ik wil naar de *Crown Jewels* kijken,’ zegt ze. ‘Ga je mee?’

‘Ik wacht even op Marc, oké?’

‘Blijf je dan wel hier?’

Dat beloof ik, en dan kijk ik haar na, hoe ze een paar keer omkijkt voor ze uit het zicht verdwijnt, en ik zucht diep. Spijt is een zinloze maar soms niet te ontwijken emotie.

In de paar dagen dat ik hier in Edinburgh verblijf, hebben we nog niets echt samen gedaan. Ik wil geen deel uitmaken van Marc en Sems prille en halfslachtige vader-dochterrelatie. Ik kan het niet.

Na de eerste opluchting dat ik weg was uit Nederland en Sem levend en wel aantrof bij mijn ex, reden voor een avond flink doorzakken, ben ik me wezenloos geschrokken. Toen ik 's nachts niet kon slapen en met een dronken kop Marc wilde verleiden tot een sm-avontuurtje en heel voorzichtig het dekbed van hem aftrok, was ik in één klap nuchter. De klootzak heeft een schorpioentatoeage op zijn heup. Net als ik. Ik ben de slaapkamer uit geslopen en heb de rest van de nacht in de keuken gezeten, met afwisselend de behoefte alles te vergeten met whisky, mijn ex met één jiu-jitsutrap tegen zijn strottenhoofd voorgoed uit te schakelen en nuchter na te denken met koffie.

Ik begin me alweer op te winden over zijn laffe daad, als hij op me toe komt lopen. Met twee glazen in de hand. 'Je Dalwhinnie,' zegt hij, terwijl hij me er een aanbiedt. Als ik het wil aanpakken, trekt hij het naar zich toe. 'Alleen als we een staakt-het-vuren inlassen.'

'Oké, wat jij wilt,' zeg ik, en ik gris alsnog het glas uit zijn hand. 'Als jij je niet meer met mijn werk bemoeit.'

'En jij je niet met mijn kleding.'

Een van mijn collega's belde gisteren uit Maastricht: Boet, mijn chef, is voor de zoveelste keer opgenomen in het ziekenhuis, zijn verkankerde lichaam houdt het voor gezien. Ik wilde meteen vertrekken, blij met een meer dan geldig excuus om te gaan, en boekte een vlucht, maar daar had ik buiten Sem gerekend. Ze zag mijn koffer en trok zich compleet in zichzelf terug, wilde niet meer praten. Na haar vaders dood heeft ze ook dagenlang gezwegen en ik was bang voor een nieuw trauma. Marc vond dat we niet moesten toegeven aan wat hij vroege puberfratsen noemde en dat ik gewoon moest gaan.

'We gaan naar Castle Rock. Sámen,' beloofde ik haar, nog even in het midden latend dat ik van plan was de dag daarna alsnog het vliegtuig te pakken. Eén dag tegelijk.

Daarnet hadden we opnieuw onenigheid over het meisje, dat nog maar pas in ons leven is, maar dat ook Marc blijkbaar intussen na aan het hart ligt.

Sem speelde ons tegen elkaar uit, dat hadden we allebei wel door: ze vroeg mij om een Schots rokje en zei dat Marc al had gezegd dat het goed was als ik dat ook zou vinden. Ze zei dat ze oma miste, waarmee ze Marcs moeder bedoelde, en trok het meest zielige snoetje dat ze in huis had.

Ik kon er wel om lachen, maar Marc werd pissig toen ik haar dat rokje beloofde en zei dat hij er dan zelf ook meteen een kon

aanschaffen. Dat ik het wel sexy vond, zo'n kilt en vooral het idee van zijn naaktheid eronder.

'Dan kun je geen geheimen meer voor me bewaren,' schamperde ik toen hij wegliep.

3

We lopen met ons glas in de hand langs de kasteelmuur, die iets verderop eindigt in een hoek waar het uitzicht over Edinburgh het mooist is, volgens Marc. Helaas is het zicht vandaag beperkt, mijn blik reikt niet verder dan wat oude panden in de directe omgeving. Het voordeel van een mistige maandag is dat maar een handjevol toeristen op het idee is gekomen het kasteel te bezoeken.

Marc klinkt aarzelend als hij zegt: 'Je had het over geheimen toen ik daarstraks wegliep... je klonk nogal, hoe zal ik het zeggen...'

'Alsof ik denk dat je iets voor me geheimhoudt?'

Hij knikt.

'Een schorpioentatoeage, bijvoorbeeld?'

'Ik wilde het je nog vertellen.'

'Je denkt toch niet dat er iets binnen dat korps gebeurt zonder mijn medeweten?' lieg ik. 'Ik weet alleen niet waarom je ja hebt gezegd. En dat is de enige reden waarom ik je nog geen kogel door je hersens heb gejaagd.'

Marc kijkt me verschrikt aan. ‘Mikael beweerde dat het een soort teken van eeuwige trouw was aan een organisatie die zich inzet voor gerechtigheid. En dat jij ook lid was. Ik dacht dat je het juist zou waarderen dat ik je steun in je werk.’

‘Fuck Mikael!’

Ik heb nog steeds niets van hem gehoord, hij beantwoordt mijn oproepen niet en ik heb geen flauw idee waar hij is. Hoewel, dat is niet helemaal waar. Na de ontdekking van Marcs Saligia-ratoeage heb ik in gedachten dat hele verrotte korps vervloekt en meteen actie ondernomen. Het is waar dat Mikael mijn oproepen niet beantwoordt, maar ik weet wel waar hij is. Ik voeg me naar de ongeschreven Saligia-wetten en heb tijdelijk een ‘mannetje’ ingehuurd. Voor hem was ik Jenny, hij stelde zich met een ferme handdruk aan me voor als Andreo. Ik heb hem een keer met Mikael samen gezien en toen noemde hij zich Janek. Wat ongetwijfeld ook zijn echte naam niet is. Hij is slim, geruisloos, en vooral erg handig in af luistertechnieken. Het vereiste een beetje inpalmend vermogen en vooral een heleboel flappen om hem in de gewenste vorm te kneden. Maar het is me gelukt.

‘En wat wil jij dan doen, Marc, ga je je leven op het spel zetten, zodat Sem straks helemaal niemand meer heeft?’

‘Doe jij niet hetzelfde?’

‘Dat is een stomme vraag. Ik doe al twintig jaar niks anders dan strijden voor gerechtigheid.’

‘Nou, volgens mij vat Saligia dat begrip toch iets ruimer op dan je collega’s bij de recherche, Jess.’ Hij grijnst. Alsof het allemaal een grote grap is.

Hij is een pion. Een misschien niet geheel onbelangrijke, maar kleine schakel in de keten. En toch. Hij sprak verdomme de naam hardop uit. Ik kijk hem aan, observeer hem scherp, kan geen angst of spijt van zijn gezicht aflezen. Hij is het vergeten,

of hij heeft de impact van de regels niet begrepen. Marc is een goede sul, wat heeft hij in godsnaam te zoeken bij die organisatie?

‘Ben je nu met een klus bezig?’ vraag ik, alsof ik het antwoord niet weet.

Hij knikt.

‘En die is?’

‘Jou in de gaten houden. Dat levert me duizend per dag op. ’s Avonds brief ik wat je hebt gedaan en gezegd.’

‘Tja. Zo snel kun je dat geld in de kunst natuurlijk niet verdienen,’ zeg ik. Ik denk aan de galerie in Maastricht, waar de eigenaresse werd vermoord en Marcs kunst werd vernield. Om de moorden met mij te linken. Wist Marc dat eigenlijk? Helaas is Mikael niet erg loslippig. Dankzij Andreo’s microfoontjes weet ik dat Mikael mijn hoeve in de fik heeft gezet, zoals afgesproken, en dat hij nu weer in Edinburgh is. Hij verblijft in het Raeburn Hotel en rijdt in een huurauto, die Andreo ook heeft voorzien van een paar slimme apparaatjes. En hij is druk met de voorbereidingen van mijn nieuwe zaak, maar wat die inhoudt, daar laat hij via telefoongesprekken niets over los. Niet dat ik dat had verwacht, maar een kleine verspreking kan iedereen overkomen, toch?

‘Voor je kunstwerken in die galerie in Maastricht heeft hij je vet betaald,’ gok ik. ‘Beelden die je hebt gemaakt om Nicks dood te verwerken. Weet je nog?’

‘Ik kon er niet naar kijken zonder aan Nick te denken. En ik wist dat het voor een goed doel was, namelijk voor jou. Jij bent hun belangrijkste troef, Jess, er wacht je een opdracht die niemand anders kan uitvoeren, zei Mikael toen, en daar wilde ik aan meewerken.’

‘Hoe lang ben je er al bij betrokken?’ vraag ik. Het is eruit voor ik beseft dat ik daarmee alsnog toegeef dat ik niet alles weet, al lijkt dat Marc niet op te vallen.

‘Vanaf het moment dat ik gegijzeld werd door Rolf Brezinger. Toen ze daarna dreigden me alsnog te vermoorden, koos ik eieren voor mijn geld. Het spijt me als je dat een zwaktebod vindt, maar ik wil graag leven. Ook voor jou.’

Bij het horen van Brezingers naam verstijf ik. Onmiddellijk is er de herinnering aan mijn jacht op Nicks moordenaar, nadat hij uit de gevangenis was ontsnapt. Ik weet nog hoe onthutst ik was toen ik begreep dat hij Marc had gegijzeld: hij stuurde me een foto van mijn ex, waarin ik de wanhoop in zijn ogen zag en zijn mond verwrongen leek in een hulpeloze grimas. Hij was kaalgeschoren en daar schrok ik het hardst van. *Net als Nick*. Zo kwetsbaar. Ik was bang dat hij ook Marc zou vermoorden, maar ik was net op tijd om hem te redden. Hem wel. Ik zucht diep.

‘Weet jij waar Mikael is?’

‘Je hoeve moest toch in de hens? En vooral die werkplaats van je?’

‘Je lult uit je nek, Marc,’ zeg ik, en ik stomp hem tegen de meest kwetsbare plek van zijn schouder. Hij slaakt een kreet.

Marc is dus niet up-to-date. Of Mikael liegt tegen hem.

Een vrouw loopt langs, kijkt ons nogal bevreemd aan. Ik trek Marc aan de mouw van zijn jas en we zonderen ons af, terwijl ik zicht hou op het bankje waar Sem straks zal opduiken als ze me zoekt. Ik ga op de brede kasteelmuur zitten en Marc schuift naast me.

‘Ik hoopte met mijn betrokkenheid bij die club meer te weten te komen over Nicks dood,’ zegt Marc.

‘Hoezo? Rolf Brezinger heeft Nick vermoord, einde oefening.’

‘Nee, dat is het niet. Brezinger liet me foto’s zien van Nick. Hij vertelde over de martelingen, dat hij hem geen drinken gaf maar wel elke minuut een druppel op zijn kaalgeschoren hoofd liet vallen, hij vertelde dat met een wrede lach op zijn gezicht

en ik proefde uit zijn woorden dat hij groot genoeg schepte in machtsvertoon. Maar bij een foto van de dode Nick keek hij alsof hij die voor het eerst zag... hij heeft Nick niet dat laatste zetje gegeven. Tenminste, dat dacht ik, ik wist het niet zeker.'

Ik denk aan Alec, Sems vader, mijn eerste liefde en de man die mij ooit bij Saligia heeft ingelijfd.

'Je vertelt me niets nieuws. Ook Alec was betrokken bij jouw gijzeling en bij Nicks dood. Hij moest mij koste wat kost bij het korps inlijven. Ik weet dat je me voor hem wilde waarschuwen, na pa's begrafenis. Verdómmme, Marc, dat is jouw wereld niet, waarom kon je dat niet gewoon aan mij overlaten?'

'Jij was zo opgelucht, na Brezingers dood. Ik zag je zelfs weer lachen. En daarna vertrok ik naar Edinburgh en beschouwde ik het als iets van mijzelf, waar ik jou niet mee lastig moest vallen. Ik hoopte dat ik je ooit zou kunnen vertellen hoe het precies was gegaan, ik wilde meer zijn dan alleen slachtoffer.'

In een vlaag van woede zet ik me schrap, pak hem bij de schouders, schop zijn benen de lucht in zodat hij in een halve salto achterover kantelt en duw hem vervolgens in één beweging over de rand. Hij klampt zich aan me vast, als een acrobaat in een slecht uitgevoerde circusact. Ik kijk even snel naar links en rechts, maar er is niemand in de buurt.

'Je liegt,' sis ik. 'Als je toch al wist dat Alec erbij betrokken was, wat had je dan nog bij het korps te zoeken? Wat heb je ontdekt, wat ik nog niet wist? Nou?'

'Shit, Jess,' zegt Marc. Hij zoekt houvast aan de rotsblokken, maar die zijn te glad. Hij is zwaar, merk ik, en ik heb al mijn kracht nodig om hem vast te houden. 'Trek me op, alsjeblijft.'

'Je lult uit je nek met dat kutverhaal over die foto's van Brezinger, geef het toe. Gerechtigheid, *my ass!* Je hebt die tattoo voor het geld. Je kunst verkocht niet en je had gewoon schoon genoeg van je armoedige leventje.'

‘Oké, oké, ik geef het toe. Wat je maar wilt.’

Fuck, hij begint nu toch wel erg zwaar te worden. Maar ik weet wat ik doe, ik ben grotere uitdagingen gewend in de commandotrainingen. ‘Je noemde de naam, Marc, daarnet. De naam van ons korps. Was je vergeten dat dat een doodzonde is?’

‘Een grapje, zeg dat dit een grapje is... trek me op, Jess...’

Dat zal ik doen. Ik zet me opnieuw schrap, ditmaal om een kleine negentig kilo omhoog te tillen. En dan scheurt de mouw van zijn jas. Bij de schouder. Ik zie het vlak voor mijn ogen gebeuren, ik hoor het, en het volgende moment heb ik nog één mouw vast, en heb ik mijn andere hand om de zijne geklemd.

Ineens is daar de doodsangst in zijn ogen als hij zegt: ‘Geen kutverhaal, Jess, die Alec... een pion, net als ik...’

Hij hangt scheef en hij wordt zwaarder. Veel zwaarder. Ik ben bang dat mijn armen uit de kom worden getrokken.

‘Hélp!’ schreeuw ik, zo hard ik kan. ‘Hélp me!’ Eén moment lijkt het alsof we alleen zijn, alsof alles om ons heen is verdwenen en de wereld bestaat uit mijn uithoudingsvermogen en Marcs gewicht. ‘Ik pak ook je andere hand, Marc, in plaats van je mouw. Zo lukt het niet.’

‘Laat me niet vallen, Jess,’ fluistert hij. ‘Alsjeblieft.’

‘Stel je niet aan.’ Ik kijk hem streng aan en dan schreeuw ik nogmaals om hulp. De vrouw van zo-even komt aangerend, en ik roep dat ze een sterke man moet halen. ‘En snel!’

Ze spurt weg.

‘Hou vol, Marc.’ Het zweet loopt van mijn voorhoofd, het kriebelt, er valt een druppel op Marcs gezicht. Ik voel dat hij me ontglipt, dat onze grip die zo stevig leek, ineens snel aan kracht verliest. ‘Hou vol,’ fluister ik, meer tegen mezelf nu. De spieren van mijn armen branden, het lijkt alsof ze elk moment kunnen knappen. Ik hoor voetstappen.

‘Hier, hier,’ gilt een vrouwenstem.

Ik kijk Marc aan. ‘Ik hou van je,’ zeg ik, en dan glipt hij uit mijn handen.